

LAIVAS

No. 12. Metai X

Kovo-March 15, 1930

TSR valet
respublika
Lietuvos

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

Evangelija

MT. 17, 1—9.

NUO metu Jėzus pasiėmė su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolių Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. Tenai jis atsimainė jų akyvaizdoje: jo veidas žibėjo, kaip saulė, jo gi drabužiai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodė Mozė ir Elisas, kuriuodu kalbėjosi su juomi. Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai, šviesus debesis apsiautė juos, ir štai, balsas iš debesies sakė: Šitas mano mylimasai Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo klausykite. Tai išgirdę mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, jų prisilietė ir jiems tarė: Kelkitės ir nebijokite. Pakėlė savo akis, jie nieko daugiau nebematė, kaip tik vieną Jėzų.

Nucinant jiems nuo kalno, Jėzus davė jiems

Lekcija.

1 TESSAL. 4, 1—7.

ROLIAI, mes prašome jus ir maldaujame Viešpatyje Jėzuje taip elgtis, kaip išmokote iš mūsų, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumėte daugiau pažangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jėzaus vardu. Nes ta yra Dievo valia, kad jūs būtumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės, kad kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasiduodamas gašliam geiduliui, kaip pagony, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nevienas neskriaustų ir neapgaudinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakėme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukė mūsų į susitepimą, bet į šventumą Jėzuje Kristuje mūsų Viešpatyje.

įsakymą tardamas: Niekam nesakykite apie tą regėjimą, kolai žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusių.

Šv. Juozapas.

Šv. Juozapas Šv. Panos Marijos Sužieduotinis, Viešpaties Jėzaus, Jo kūdikystėje globėjas ir maitintojas buvo paprastas darbininkas ir didžios ištikimybės vyras.

Kaip jis buvo ištikimas Dievo Apeizdos surėdymas ir uždėtoms pareigoms, rodo aiškiai Šv. Raštas. Del savo ištikimybės jis patiko Dievui. Dievas jį išaukštino. Katalikiškoji arba visuotinoji Bažnyčia garbina jį kaip savo ypatingą Globėją.

Labai teisingai ir didžiai pritinkamai taip ir daro. Jug dabar Bažnyčia užima Jėzaus vietą ant žemės. Joje yra pats Jėzus neregimu būdu, tai kaip ją neglobos Šv. Juozapas?

Taigi katalikams labai reikalinga melstis prie Šv. Juozapo. Tas pamaldumas įvairiose šalyse labai yra išsigalėjęs. Ypatingai daug novėnų yra laikoma prie Šv. Juozapo.

Be to tas šventasis yra darbininkų, itin tėvų—maitintojų, globėjas.

Ištisos darbininkų organizacijos yra pasivedusios Jo globai. Kanados katalikai darbininkai francūzai pasižymi didžiu ir giliu pamaldumu į Šv. Juozapą.

Svarbiausia žmogaus gyvenime valanda yra mirties valanda. Nuo jos, mat, priklauso visa amženybė. Kas miršta Dievo malonėje, džiaugsis amžina laime, kas miršta sunkiose nuodėmėse, itin paniekinęs ir atmetęs tikėjimą, tas kentės amžinąją bausmę.

Šv. Juozapas yra mirštančiųjų globėjas, arba, geriau sakant, geras prirengėjas laimingai mirti. Jis pats laimingiausiai mirė ant Jėzaus ir Marijos rankų, jis meldžia Dievo, kad visi mirtų tokia mirtimi, kurie tik jo užtarymo ieško.

Štai gražus atsitikimas. Jį atpasako-

jo sesuo vienuolė, kuri slaugė sužeistus kareivius.

Buvo Civilis Karas Jungt. Amer. Valstybėse. Vieną rytą, kuomet ėjo smarkūs mūšiai Mississipi Klonyje, laivas-ligoninė apleido Memphis ir plaukė į Cairo. Daug jame gulėjo sužeistų kareivių. Jų tarpe buvo vienas, kuriam nebuvo vilties išgyti. Daktarai tvirtino, kad jo gyvybė apleis už jį už vienos kitos valandos.

Buvo manoma, kad pasiseks pasiekti Cairo į trumpą laiką. Bet ir ant vandens kilo susirėmimai. Laivas su ligoniais tapo sutrukdytas. Laive nebuvo kunigo kapeliono. Mirštančiam kareiviui, kuris buvo katalikas, ir prašė kunigo negalima buvo tos paguodos suteikti.

Sesuo prižiūrėtoja labai buvo nuliudus, matydama mirštantį kovojant už savo gyvybę prieš mirtį be niekeno pagalbos. Ji ramino jį, kaip galėjo ir išmanė. Ji neslėpė nuo jo, kad jam tik minutes skirta gyventi ir padėjo jam daryti gailiesties aktus ir pasitikėti Dievu.

Ligonio veide nesimatė jokios baimės. Kada tik sesuo jį lankė, jis jai sakydavo: "Sesuo, aš... nemirsiu dabar."

Daktaras taip buvo tikras, kad tas sužeistasis turės tuojaus mirti, kad susitikdamas seserį, klausė:

"Kada jis mirė?"

Kiekvieną kartą jam atsakyta: "Jis vis dar gyvas."

Laivas vis buvo trukdomas plaukti, o gyvybė ligonyje vos laikėsi, kaip gėstančios lempos šviesa. Gi ligonis vis kartojo savo:

"Aš da nemirsiu dabar."

Sesuo tiesiog nustebo tokiu jo įsitikimu ir paklausė:

"Pasakyk man, kodėl tu sakai.

"Aš dar nemirsiu dabar," kad jau gyvybė beveik pusiau apleido tave."

Bet čia išėjo aikštėn visa stipraus tikėjimo grožybė, kuri spindėjo mirštančiojo akyse. Jis atsakė:

“Sesuo, per keturiasdešimt metų aš meldžiau Šv. Juozapą, kad aš nenumirčiau be kunigo. Ar manai, kad jis leis man be to numirti?”

Galutinai, laivas pasiekė Cairo. Tuojaus pakviesta kunigas pas tą ligonį. Jis

tuojaus atvyko, išklausė išpažinties, davė Viatiką ir Paskutinį Šv. Aliejais Patepinimą.

Vos kunigas baigė savo šventą patarnavimą, ligonis atsiduso, užmerkė akis ir gyvybė jį apleido.

Kareivio pasitikėjimas ir pamaldumas į Šv. Juozapą buvo apvainikuotas.

—o—

Mūsų Motina.

(Mąstymui mintys).

“Štai buvo motina” (Jon. 19, 27).

Paskutinė Išganytojo skausmų valanda. Jisai nukankintas, jau mirštantis ant kryžiaus. Prie to kryžiaus stovi brangiausi Jo motina Marija ir mylimas apaštalas Jonas. Kiti išbėgioję, pasislėpę. Begalinio skausmo perversiomis širdimis jiedu kenčia drauge su Jėzumi. Išganytojas tarė keletą dieviškų žodžių. Jisai meldėsi už budelius, prašydamas dangaus Tėvos dovanoti jiems, nes nežino, ką daro. Pažadėjo atgailojančiam prikaltam prie kryžiaus piktadariui amžiną laimę — rojų. Ar-gi Jisai nesuras atsisveikinimo žodį mylimiausiai savo motinai? Taip. “Jėzus, pamatęs motiną ir stovintį mokytinį, kurį jis mylėjo, tarė savo motinai: Moteriške, štai buvo sūnus. Pasukui tarė mokytiniui: Štai tavo motina.” (Jon. 19, 26-27). Jėzus rūpinasi savo motinos likimu, paveda šv. Jonui jos reikalais rūpintis. O ką-gi jisai duoda vietoje savęs brangiausiai motinai? Jisai atiduoda jai šv. Joną, mylimą mokinį, atiduoda ir paveda jos globai visas Jėzų mylinčias širdis, visus savo ištikimus mokinius ir mus visus. Nuo tos valandos šv. Marija tapo dvasinė mūsų motina, užtarytoja ir globėja. Suskaudo brangiausios Motinos širdis. Ji išgirdo jai sakomus

Kristaus žodžius, suvirpėjo visa siela, bet Dievo valiai atsiduodama, sukopė visą savo motinišką meilę ir ją apdovanojo, apėmė visus, jos globai pavestuosius.

Mes turime mus mylinčią Motiną, kuri didžiausiuose po Jėzaus Kryžiumi skausmuos, mus savo sūnais paskaitė.

Pažvelki į save ir atsakyk atvirai, ar visados buvai ištikimas švenčiausios Motinos sūnus? Kiek jau kartų ji tave išgelbėjo nuo įvairių sielos ir kūno pavojų, o tu vis esi nedėkingas, šaltas, nepaisai jos meilės, tiek kartų gyvenime tau parodytos. Ji yra geriausia tavo motina. O kiekvienos motinos rūpestis — tai sūnaus laimė. Ji nori tave laimingu padaryti, tik tu Dievo malonei dažnai pasipriešindamas, pasirenki, kas tau kenkia ir į sielos nelaimės traukia, o nenori būti globojamas Dangaus ir Žemės Karalienės.

Malda. O Marija, o motina mano. Išgirsti menkutę mano maldą. Nedėkingas buvau, noriu taisyti ir už Tavo meilę savo gilia meile Tau atsisteisti. Priimk mane visą į savo globą ir nedaleisk, kad vėl įpulčiau į mano ydų kilpas.

Pasiryžtu saugotis nuodėmių, nes už jas kentėjo Jėzus, kentėjo ir Nekaltoji Dievo Motina Marija.

Šv. Juozapai, darbininkų pavyzdys, Melski už mus!

JI NUMYLĖJO BAŽNYČIA

Buvo ir yra žmonių visur, kiekvienoje tautoje, kuriuos mažai kas pažįsta, kurie nežinomi, kurių vardai neskamba nei spaudoje, nei iš lūpų į lūpas, bet kurių meilė Dievo ir artimo yra žinoma visam Dangui.

Katalikų Bažnyčia Meksikoje daug kentėjo, daug skriaudų patyrė.

Buvo žmonių visose šalyse, kurie spaudoje ir susirinkimuose kėlė smarkių protestų prieš bedievių valdžią, kuri kankino nekaltus žmones už jų šventus įsitikinimus ir išplėšė jiems daug jų pačių per ilgus amžius sudėto į bažnyčias turto.

Bet buvo, žmonių, kurie be balso, bet su meile ir auka ėjo prie Dievo, kad jis sustabdytų nekaltųjų skausmus.

Vienoje parapijoje gyveno mažai kam žinoma moteris. Jos visas turtas — tai mėnesinė alga už darbą, kurį ji atlikinėjo.

Jos mintys nestovėjo prie jos vien asmenių reikalų, ji gyveno plačiu, katalikišku, visuotinu gyvenimu. Jai rūpėjo Meksikos katalikai ir jų gyvenimo vargai. Ji tuos tolimus savo brolius ir seseris, to paties vieno Dangiškojo Tėvo vaikus, mylėjo visa savo širdies meile ir vardan paties Dievo.

Su ta meile ir su didelė iš jos (neturtingos) pusės aukos ji kreipėsi stačiai į patį Dievą. Ji pažadėjo, kad paaukos iš savo per ilgą laiką sutaupintų pinigų du tūkstančiu dolerių pastatyti naują jos parapijoje bažnyčią, kuri neapsakomai ten buvo reikalinga, jei tuojaus įvyks taika tarp Meksikos valdžios ir Meksikos Bažnyčios.

Ta taika gana greitai įvyko. Ta moteris savo auką padarė, pildydama savo pasižadėjimą.

Ji buvo neturtinga. Taigi iš jos pusės auka \$2,000.00 buvo labai didelė. Bet del

tos aukos ji netapo elgeta, pavargėlė. Ji “negrauzia akmenų” savo senatvėje, kaip nekurie katalikai išsireiškia: “Aš aukosiu bažnyčiai, o paskui senatvėje, ar aš akmenis graušiu?”

Koks berybis priešingumas tarp tos garbingosios aukotojos ir kietaširdžių ir kietarankių katalikų.

Nors daug metų teko gyventi ir daug įvairiausių žmonių matyti, bet nemačiau žmonių, kurie “graužtų akmenis” delto, kad aukojų Dievo Bažnyčios reikalams.

Priešingai, tarp tų, kurie niekuomet neaukėjo Bažnyčiai, bet už tat gausiai aukėjo kortoms, saliūnams, pool rui-miams, laisvamanybei, bedievybei ir panašiams, teko sutikti “graužiančių akmenis.”

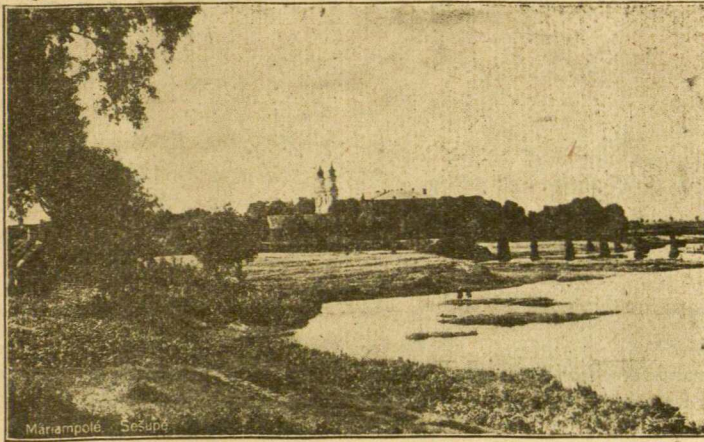
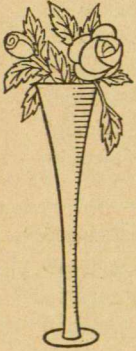
Ai kad kiekvieną kataliką gaivintų gyvas tikėjimas, tas tikėjimas, kurį Kristus duoda ir ta karšta krikščioniška meilė, kurią Dievas sukuria, žmogui pritariant, kaip tuomet jam būtų lengva aukoti Dievui save ir savo turtą. Tuomet kiekviena auka tiesiog Dievo garbei padaryta ar artimui del Dievo meilės jį džiugintų, linksmintų. Dabar — jei jis ją daro — jam liudna. Gaila, kad taip yra. Turi an-traip virsti!

VAKARO MALDA.

VI. Balnionis.

(Trioletai).

Kai saulutė už horizonto nusileidžia
Ateina tamsioji naktis,
Siela su kūnu ramumo geidžia
Kai saulutė už horizonto nusileidžia,
Maldos-padėkos lapą aš atskleidžiu
Ir keliu prie Jojo savasias mintis.
Kai saulutė už horizonto nusileidžia
Ateina tamsioji naktis.

Marijonų Vienuolynas Marijampolėje. Įkurtas 1750 m. Iš čia pasiūsti kunigai misijonieriai Amerikon. Gautomis aukomis ir uždarbiu pastatyta erdvus Juvenato namas, kuriam vadovauja kun. D. J. Totoraitis, M. I. C.

II

Pastiprintą gaivia malda vakarine
Ramioji tylą kviečia pasilsėt,
Aukų dienos darbų sutartinę
Pastiprintą gaivia malda vakarine,
Džiugin sapnuoti laimę deimantinę
Ir darnų laidą jajai dėt
Pastiprintą gaivia malda vakarine
Ramioji tylą kviečia pasilsėt.

JAUNYSTĖ KRISTUL.,

(Trioletai).

Jaunuoli, galingas pasaulio are,
Tau atviras kelias į škaistų Rytojų,
Juk dabar stovi gyvenimo bare,
Jaunuoli, galingas pasaulio are,
Kodel nugalėti nenori save
Ir turėt troškimą į amžiną Rojų?
Jaunuoli, galingas pasaulio are,
Tau atviras kelias į škaistų Rytojų.

II

Brangusis, jaunystę Kristui paaukoki,
Supintą iš žygių ir siekių kilnių,
Savasias aistras pažaboki,

Brangusis, jaunystę Kristui paaukoki,
Pasaulio klastų tu neboki,
Vien ilgėkis tauriųjū Dausų,
Brangusis, jaunystę Kristui paaukoki,
Supintą iš siekių bei žygių kilnių.

JĖZAUS ŠIRDIS.

(Trioletai).

Ugningai liepsnojanti Jėzaus Širdis
Nuvargusias sielas ramybėn atves;
Ramina įtužusio žmogaus mintis,
Ugningai liepsnojanti Jėzaus Širdis, —
Ji mūsų gyvenimo centras — ašis,
Liepsnojanti meile, negaili savęs.
Ugningai liepsnojanti Jėzaus Širdis
Nuvargusias sielas ramybėn atves.

II

Pažvelk į Jo Širdį, žmogau nuodėmingas
Mokykis maldauti, pavargti, kentėti,
Priglausti vargšus nelaimingus;
Pažvelk į Jo Širdį, žmogau nuodėmingas
Suprasi gyvenimo džiaugsmą vilingą
Jis apgaule rengias tave nugalėti.
Pažvelk į Jo Širdį, žmogau nuodėmingas
Mokykis maldauti, pavargti, kentėti.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tęsa).

Palaidoji sąžinė padaro iš žmogaus arba nuodėmingos laisvės šalininką, arba užkietėjusį sunkiose nuodėmėse kaltininką, arba veidmainį. Pav. jeigu tvirtintų, kad visi įstatymai varžo žmogui laisvę, ir kas juos moka apeiti, gerai daro, — tai būtų neteisingas palaidos sąžinės sprendimas.

Arba pav. vagystėje, girtybėje būtų užkietėjęs, o save teisintų, kad tai mažmožiai.

Veidmainiai, fariziejai, turi dar palaidesnę sąžinę. Jie sunkius įstatams nusikaltimus nelaiko nuodėme, o savo išgalvotus papročius svarbiais dalykais, kurių jei kas nesilaikytų — smerktinas.

Išganytojas tiems sako: „deja jums... veidmainiai, kurie duodate dešimtinę iš mėtos, dilglių ir kėnynų, apleidžiate gi svarbesnius įstatymo dalykus, teisingumą, pasigailėjimą ir ištikimybę... kurie kopiate, kas yra iš viršaus taurės ir bliūdo, viduje gi esate pilni plėšimo ir nešvarumo... veidmainiai, nes jūs panašūs į pabaltintus kapus, kurie iš oro pusės rodosi žmonėms labai gražūs, viduje gi pilni mirusiųjų kaulų ir visokių puvėsių.“ (Mat. 23, 23-28).

Teisingoji, tikra ir gera sąžinė seka teisingą, išmintingą ir neveidmainingą protą ir jo praktišką veiksmų įvertinimą. Iš to suprantame, kaip svarbu yra turėti daug šviesos, supratimo protė. Jisai temdomas nusikaltimais; jo sprendimai iškreipiami nuodėmių, nes nusidėjėlis ieško pasiteisinimų, užtat svarbu nenusikalsti tyčiomis.

Kasdieniniai nusikaltimai savo sekmėse siliai padaro daug žalos.

Atleidžiamoji nuodėmė stabdo Dievo malonių veikimą sieloje, silpnina uolumą, atvėsiną maldą, atitraukia žmogų nuo sakramentų, nenori išgirsti skelbiant dieviškąsias tiesas, Dievo žodį.

V. Dievui nepatinka žmogaus neištikimybė, kadangi kiekviena nuodėmė yra žmogaus valios pasipriešinimas Dievo valiai. O Dievas yra visos gamtos Kūrėjas ir visatos Viešpats. Žmogus nesuras sau kito kelio į laimę, negu Dievas savo Apveizda sutvarkė. Kiekvienas iškrypimas nuo to kelio į laimę yra žmogui pačiam nuostolis ir nedėkingumo pareiškimas V. Dievui.

Dievas yra pati šventuma ir gerumas. Kaip šviesa nepalaiko savyje tamsos, taip gerumas nepalaiko savyje blogumo. Dievas yra gerumo versmė. Kas daro blogą, atitolsta nuo gerumo versmės, nes Dievas šventas yra. Šv. Povilas apaštalas sako: „kitados jūs buvote tamsybė, dabar esate šviesa Viešpatyje. Elgkitės kaip šviesos vaikai. Nes šviesos vaisiai apsiireiškia visokių gerumu, teisybe ir tiesa“ (Efez. 5, 8).

Dievas yra didžiausias mūsų geradaris. Iš jo malonės, o ne patys iš savęs, esame, gyvename, veikiame. Ką gero įstengiamo padaryti: ar tai bus dideli darbai, ar mažyčiai, smulkūs, — iš Viešpaties malonės padarome. Už viską privalome Jo šventą valią įvykinti: ir didelių dalykuos ir mažuos. Tautų Apaštalas ragina: „visuose dalykuose jūsų prašymai tesidarą žinomi Dievui malda ir maldavimu su dėkojimu.“ (Pilyp. 4, 6) „Dėkokite visuose atvejuose; nes ta yra jums visiems Dievo valia Jėzuse Kristuje.“ (1 Tesal. 5, 18) „Nesitaikinkite prie šio pasaulio, bet patys save perdirbkite savo dvasios atnaujinimu, kad iš-tirtumėte, kas yra Dievo valia, kas gera, kas įtinka ir kas tobula“ (Rom. 12, 2). Šv. Jonas Apaštalas nurodo į šventųjų danguje teikiamą Dievui dėkojimą: „jie parpuolė ties sostu ant savo veidų ir pagarbino Dievą, tardami: Amen. Palaiminimas, garbė, išmintis ir dėkojimas, pagarba, galybė ir stiprybė mūsų Dievui per amžių amžius. Amen.“ (Apr. 7, 11-12).

Išganytojas liepia užlaikyti ir mažiausius Dievo paliepiamus, sakdamas: „kas panaikintų vieną šitų mažiausių paliepiamų ir taip mo-

kintų žmones, bus vadinamas mažiausis dangaus karalystėje" (Mat. 5, 19). Kas pilnai užlaiko Dievo valią, tuos Jėzus Kristus vadina savo broliais ir savo seserimis. „kas nors daro valią mano Tėvo esančio danguje, tas mano brolis, ir sesuo, ir motina" (Mat. 12, 50).

Išganytojas negali vadinti tais švelniais vardais tų, kurie nepaiso Dievo valios, kurie tyčiomis nusikalsta Dievui. Nusikaltimai, nors jie būtų mažiausi, sulaiko sielą nuo amžinos laimės. Kristus pasakė: „Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę" (Mat. 7, 21). Iš skastyklos gi siela neišeis, kol visiškai neatsilygins savo kentėjimais už padarytą nusikaltimą: „ištiesų, aš sakau tau, tu neišeisi iš ten, kolie neatiduosį paskutinio skatiko" (Mat. 5, 26).

Viešpats Dievas smarkiai baudė net už mažus nusikaltimus, parodydamas žmonėms aiškiai, kaip Viešpats bauris žmogaus valies iškrypimais.

Loto žmona, gailėdamosi paliktų Sodomoje gėrybių, atsižvelgė atgal. Už bausmę neteko gyvybės ir pavirto druskos stulpu (pal. Gim. 19, 26; Luk. 17, 32).

Mozės sesuo, Marija, pradėjo murmėti prieš Mozę. Dievas smarkiai ją nubaudė. Apreiškė jai jos kaltę ir jį pasijuto raupais apiberta. Pamatęs mirtinai susirgusią seserį, Mozė maldavo Viešpaties pasigailėti. Per septynias dienas ją naikino raupai, tik po to Dievas grąžino jai sveikatą. (žr. Skait. 12 sk.).

Mozė ir Aaronas paabejojo, ar maištą keliantiems žmonėms tikrai parodys Dievas gailingumą, iš uolos suteikdamas vandens, — tapo nubausti: nei vienas jų neįėjo į pažadėtąją žemę. (žr. Skait. 20 sk.)

Ananijas ir Sapyra veidmainingai pasielgė, pameluodami Apaštalui Petru. Dievas juodu mirtimi nubaudė už tą melagystę. (žr. Apd. 5 sk.)

Kiekviena nuodėmė yra baisnis dalykas, negu kūno mirtis, nes ji yra Dievo įžeidimas

ir sau baisenių už mirtį bausmių pasiėmimas. Didžiausias mūsų išganyto priešininkas, — mūsų padaryti nusikaltimai. Nusikaltimai yra tikra blogybė ir juos mes turime nekęsti, kadangi nekenčia jų pats Dievas. Šv. Teresė sako, jog dvasinių rūmų „pirmasis akmuo lai būna gera sąžinė ir iš visų jėgų vengimas atleistinųjų nuodėmių" (Cam, de perf. c. 5, n. 2).

Visas pragaras negali padaryti mums tiek žalos, kiek padarome patys sau, Viešpačiui nusikalstami. Reikia vengti pasitikėjimo savimi ir artimų nusikalsti aplinkybių. Dažnai sužadinkime ramaus tikro gailesčio aktą, už padarytas nuodėmes atgailokime, žinodami, jog reikia saugotis nuodėmės labiau, negu kirmėlės.

4. **N u o š i r d u s n o r a s p a t i k t i D i e v u i.** Ketvirtasis pamaldumo rūmų kartinis akmuo, — tai tikras noras visame patikti V. Dievui. Pamaldumo pratybose priivalome ieškoti ne savęs, ne mūsų garbės, ne pasirodymo, ar jausmingojo pasitenkinimo, bet paties Dievo. Vien dėl žmonių akių kas gera daro, nuo žmonių gali tikėtis ir atlyginimo. Išganytojas mokina: „žiūrėkite, kad savo teisybės nedarytumėte žmonių akyvaizdoje, idant jų būtumėte matomi; kitaip jūs neturėsite užmokesnio pas savo Tėvą, kurs yra danguje.

Taigi, duodamas išmaldos, netrimituok ties savim trimitu, kaip kad veidmainiai daro sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių gerbiami. Tau gi duodant išmaldos, tegul tavo kairioji nežino, ką tavo dešinioji daro, kad tavo išmaldą būtų slaptoje, ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atlygins.

Ir kad meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Ištikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį. Tu gi, kada meldies, įeik į savo kambarį ir, užsidaręs savo duris, melsk savo Tėvą slapčia; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atlygins." (Mat. 6, 1-6) „Dievas yra dvasia, ir jo garbintojams reikia garbinti dvasioje ir tiesoje" (Jon. 4, 24).

(Daugiau bus).

Teresė Niumaniūtė.

(Stigmatizuota Mergelė).

(Taša).

Pagirimas.

Kunigas Robertas Maeder, gerai žinomas Bazelio rektorius duoda šį pagirimą Msgr. Messmer'o knygai apie Teresę Niumaniūtę: „Laike, kuriame tik drąsuoliai drįsta kalbėti apie tą dalyką, Msgr. Messmer su vyčio narsumu ir šaltu tikrumu gina antprigimtinę Konnersreuth'o įvykių žymę. Paskutiniame savo knygos leidinyje jis kreipia daug rūpestingo dėmesio į paskutinius kovos už ir prieš tą įvykį išsivystymus. Msgr. Messmer, tame populiariame veikalė apie Teresę Niumaniūtę, duoda vertintiną apgynimą jos priešai nuogoję šių laikų naturalizmo pretensijas.

Šv. Tėvo Enciklika „Misericordissimus Redemptor,” kuri svarsto permaldavimo įstatymą žmonijos istorijoje padės dar daugiau susidomėti Msgr. Messmero knyga.”

Meilės Atlyginimas.

Teresė Niumaniūtė — tai kilni siekla. Ji paties Dievo didžiai mėgiama ir apdovanojama. Ji iškovojo sau vietą tūkstančių širdyse savo nedirbtinu paprastumu ir meilėgumu. Meilė verčia mane atsilyginti jai šiuo vertimu.

Turiu vilties, kad ši knygelė padės Teresę geriau suprasti ir gal būt pašalinis tuos nepalankius jai įspūdžius, kokių skaitytojai galėjo gauti iš straipsnių, tilpusių didžiuosiuose pasauliniuose laikraščiuose ir žurnaluose.

Toliaus, šis darbas yra meilės atlyginimas Jėzui Kristui, mūsų Viešpa-

čiui, kuris teikiasi rodyti savo meilę visai žmonijai tomis malonėmis, kokių teikia Teresei Niumaniūtei.

Talpinta tiesa apie Teresę ir tesukelia žmonių širdyse susirūpinimą dieviškaisiais daiktais ir teparagina į pamedumą pre Meilės Paslapties.

Pirmasis Susitikimas su Terese Niumaniūte.

Konnersreuth yra visų lūpose. Tūkstančiai mokytų ir nemokytų, tikinčiųjų skubi iš visų Europos dalių ir net iš tolimos Amerikos į mažutį prekybos miestą ant šiaurinės Bavarijos ribų. Nepaprasti dalykai, kurie rodosi nusizeminusioje kaimo mergaitėje, užima plačiai žmonių mineis. Tų įvykių rintas ir gilus pobūdis išjudino žmones iš jų dvasinio snaudulio ir pastumėjo rintai užsimąstyti. Atpirkimas Brangiausiojo Jėzaus Kraujo kaina užėmė vietą žmonių mintyse. Žmogaus dėmesis pakreiptas prie sutvėrimo tikslo — Amžinosios Laimės Danguje.

Su vienu kunigu, savo draugu, keliau po Bavariją su paskaitomis. Pasirįžau aplankyti stigmatizuotą jauną merginą, Teresę Niumaniūtę. Per ilgą laiką sekiau įvykius su Terese aprašomus įvairiuose laikraščiuose ir pats rašiau apie tai straipsnius į vietinį Sekmadienio laikraštį Šveicarijos Wil'e.

Keliomis savaitėmis išanksto pranešiau apie atsilankymą. Gavau gerb. Klebono, Tėvo Juozo Naber ir garbingų Teresės Tėvų sutikimą.

1927 m. birželio 30 d. iš vakaro pirmojo liepos mėnesio penktadienio, 2 val. po pietų, lydimas savo draugo kunigo, atvykau į Konnersreuth'o kleboniją.

Daug prisikalbėjęs su prakilniuoju Teresės dvasios vadovu, aš nuėjau pasikalbėti su ja asmeniškai.

Tuo laiku ji kaip tik buvo atsišalinusi į Gerbiamojo Klebono sodą prisirengti iškęsti kasdienį varginimą: rodytis daugybei nepažįstamųjų. Aš laukiau jos su tikru pasiilgimu. Galutinai, Teresė pasirodė.

Ta palaimos kūdikis, gimė 1898 m. balandžio 9 dieną, tų metų Didžiajame Penktadienyje. Ji yra vidutinio ūgio ir nestambaus sudėjimo. Jos kojose yra žaizdos. Ji vaikščioja kulnimis, todėl ir jos eisena išrodo sunki. Ji dėvi visuomet juodus rūbus. Jos galvą dengia paprasta balta skara, kuri pagal seną bavarų paprotį nukrinta ant pečių. Ant abiejų rankų nešioja bėpirštes pirštines, kurių tikslas yra pridengti rankų žaizdas.

Jos veidas išrodo išblyškęs ir gana susmulkėjęs. Jos akys didelės ir nepaprastai gyvos. Jos visas išrodymas man buvo tikra nuostaba. Imdamas dėmesin aprašymus, kurie mane buvo pasiekę, aš maniau sutikti paprasčiausią kaimo merginą. Ir tuo žvilgsniu neapsigavau.

Jos gyvos akys, jos kilnus veidas ir visas užsilaikymas rodė jos malonumą ir nekaltumą, ramumą ir kilnumą, linksmumą ir rimtį ir sukėlė manyje didį susidomėjimą ir nuostabą.

Pasveikinęs ją, pasisakiau, kad aš atkeliavau iš Šveicarijos. Tuojaus jos veidas nušvito ir jos akys sužibo džiaugsmu ir ji sušuko: „Kokia graži turi būti Šveicarija su savo kalnais, upėmis ir ežerais. Aš myliu kalnus ir visą gamtą, nes Dievas yra jų sutvėrėjas!”

Aš paprašiau jos, kad ji parodytų savo stigmatus. Tėvas Naber padarino ją tai padaryti. Teresė švelniai ir

atsargiai nudengė rankas man parodyti. Buvo matyti, kad ji jautė skausmą.

Ant rankos viršaus buvo gili, raudona, apvali žaizda, nikelio didumo; delne žaizda išrodė mažesnė, bet tos pačios spalvos ir išvaizdos.

Apžiūrinėjimas žaizdų davė progos imti kalbėti apie Kristaus Kančią. Aš pats lankiau Šventąją Žemę ir troškiau išbandyti Teresės žinias apie nekurias vietas, pašvęstas Dieviškojo Mokytojo kojų žingsniais.

Netikėtai aš prasitariau, kad įdėjau savo ranką į Kalvarijos uolos plyšį; aš priduriau, kad jis tęsiasi tarp blogojo žmogžudžio kryžiaus iš kairės ir išganytojo kryžiaus.

Mergina atsistojo tiesiai ir aiškiai balsu tikriausiai ir teisingiausiai nustatė plyšio vietą, pažymėdama ir kitą mažesnį plyšį, bet dar matomą prieš patį Atpirkėjo Kryžių. Kuomet kun. Naber bandė pertraukti jos kalbą, ji nei kiek nesusimaišė ir aiškiai tvirtino savo pirmąjį pasakymą. Tuo pat laiku rankomis ji stengėsi parodyti kaip tie plyšiai, kuriuos ji regėjime Kalno Kalvarijos matė, atrodo.

Pirmasis pasimatymas su ja pripildė mane nuostaba. Mane nepaprastai džiugino pats Teresės asmuo ir giliai palietė jos atvirumas. Sustiprintas dvasioje ir, taip sakant, pamokytas aš atsiskyriau su ja.

Ketvirtadienio vakare, birželio 30 d., 1928 metų antrą kartą man teko prisiziūrėti iš arti į Teresę. Naujai išsvęstas kunigas iš Konnersreuth buvo labai iškilmingai priimtas išpuoštoje bažnyčioje. Po to sekė vaisės ir iškilmės miestelio aikštėje.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasauly

ROMA. Šv. Tėvas, Pijus XI, atsišaukė į viso pasaulio katalikus, kad kovo 19 d., šv. Juozapo, Bažnyčios Globėjo d., visi melstų Dievą, idant bolševikų Rusijoje sustotų krikščionių ir kitų į Dievą tikinčiųjų žmonių persekiojimai.

Po to visas pasaulis sujudo. Visokių tikėjimų vadai atsišaukė į savo tikinčiuosius šaukdami melstis.

Nekurios protestantų tikybinės organizacijos Amerikoje ir Anglijoje net atsišaukė į savo šalių parlamentus, kad jie įsimašytų į Rusijos bolševikų veikimą ir sustabdytų persekiojimus.

Bolševikai varo tikrąjį Antikristo darbą Rusijoje. Jie laukia valandos, ir jos tikisi, kada visur panašiai galės daryti.

WASHINGTON, D. C. Katalikų Tautinės Konferencijos Auklėjimo Skyrius praneša, kad 1928 katalikų High Schoolėse mokėsi 226,466 auklėtiniai. Vadinausi, tais metais auklėtinių skaičius padidėjo 21,651.

Taigi, katalikai šioje šalyje ima vis labiau įvertinti katalikiškas mokyklas ir į jas siunčia savo vaikus.

Lietuviams katalikams nedera atsilikti nuo kitų.

MILWAUKEE, WISC. St. Francis, Wis. yra šv. Jono Įstaiga kurtiems nebyliams. Tos įstaigos kapelionas, kun. Steponas Klopfer atsišaukia į visus Amerikos katalikų vaikučius melstis balandžio 11 už kenčiančius vargą ir didelį apleidimą Rusijos vaikus.

PARYŽIUS. Seniau žudė, dabar gerbia. Fezo, žymiausiojo miesto Morokoje valdyba išsprendė pavadinti vieną gatvę vardu kun. Domininko Bouchery, pranciškono. Jis mirė Bon Denib'e 1918 m. Jis buvo didžiai pasiaukojęs kareivių labui.

Kita Fezo gatvė gaus vardą kun. Mykolo Fabre, kurį Moroko fanatikai nužudė 1912 m. Vardas kun. M. Verrier'o,

užmušto slaptینگame puoline, priešų surengtame Bou-Laten'e 1918 m., suteiktas vienai gatvei Oudjda'je.

Taroudant'e, žemesniajame Moroke ambulansas pavadintas vardu Broliuko Petro Lecomte, kuris mirė šiltine 1928, beslaugindamas tengimius gyventojus tos ligos naikinamus.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus, mūsų dienų Šventoji, greitai atsiliepia į kiekvieną žmonių šaukimąsi pagalbos.

Apie jos gyvenimą knygutę galite gauti "Drange" 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Kaina 50c.

Taipgi turime Novenas prie Šv. Teresės po 10c už knygutę.

Malda už mirstančius.

O gailėstiniausias Jėzau, kuris nusidėjėliams buvai pilnas malonės, per mirties baimę, kurią turėjo Tavo Švenčiausioji Širdis ir per Tavo Nekaltos Motinos skausmus, nuplauk, meldžiu, Tavo Krauju viso pasaulio nusidėjėlius, kurie dabar kovoja su mirtimi ir kurie šiandie turės mirti. Amen.

MUSŲ DARBAI

“Mūsų Darbų” skyriuje matoma daug garsinamų aukų ir aukotojų. Kam tai? Gal pasigirti ir kitus išgirti? Ne. Tais garsinimais norima parodyti gražių pavyzdžių. Jug tos aukos — tai meilės ir gailėstingumo vaisiai, o aukotojai — tai ta pasišventusių ir trokštančių kitiems gero žmonių minia.

Be to, “Laivo” Skaitytojai — tai viena bendra šeimyna. Jos nariai meldžiasi vieni už kitus, itin daug tų maldų siunčia Dievui už juos patys vienuoliai, Marijonai, kuriems padedama plačiau išganymo darbą dirbti.

Pažiūrėkime į žmogų. Jei mes neturime tikėjimo, tai žmogus mažai ką mums reiškia. Bet jei turime tikėjimą, o itin gyvą, stiprų, tai mes kiekviename žmoguje matome neapsakomą grožybę ir brangenybę, būtent sielą, kuri yra Dievo paveikslas.

Na ir kaip galima, susidėjus rankas sėdėti, kuomet matoma, kaip daug sielų yra pavojuje. Jų vienos grumiasi su pagandomis, su įvairiausiais suvedžiojimais ir papiktinimais, kitos jau yra suklimpusios nedorybių dumble ir įsipynusios į klaidų kilpas.

Visos tos sielos stovi ant pražuties briaunos. Del to, kuriuose tik šviečia tikėjimo šviesa, kurie supranta, kas yra žmogaus siela, kuriems rūpi Dievo garbė, tai tie visi turi stoti darban už tas sielas.

Ieškokime nekrikštytų kūdikių, kurių jau yra gana daug lietuvių tarpe ir ap rūpinkime juos ta brangia Krikšto malone.

Suraskimė gyvenančių be katalikiško šliūbo lietuvių ir padėkime jiems viską sutvarkyti.

Stengkimės susitikti su apsilėidusiais

tikėjime, atitolusiais nuo bažnyčios ir sakramentų, padėkime jiems atgyti ir prie Dievo sugryžti.

Štai darbai, kuriuos pavieniai ir susitelkę draugijosna, galime atlikti. Tai “Mūsų Darbai.”

Kolegijos Remėjai:

Veronika Kasparavičienė, Dorchester, Mass.	\$500.00
Kun. Kazimieras Urbanavičius, Norwood, Mass.	\$200.00
Kun. Pranas Virmauskis, Boston, Mass.	\$100.00
Aldona Piličauskaitė, Worcester, Mass.	L. P. B.
Katrina Vosyliienė, Boston, Mass.	\$50.00
Antanina Kriščiūniūtė, Worcester, Mass.	\$50.00
Ignas ir Antanina Tutkai, Dorchester, Mass.	L. P. B. \$50.00

Vajaus metu teikėsi paaukoti Kolegijai sekantieji Gerardariai iš Lowell, Mass.

Lietuvos Bonai po \$50 — Petras Kochanskas, Adomas ir Ieva Dziadulioniai.

\$20 — Juozas Sabaliauskas.

\$10 — Vladas Paulauskas (ir dar žadėjo \$40, kad likus amžinu nariu), Andrius Vilkišius, Juozas Savulis.

\$5 — Švenč. Vardo Draugija, Kistoferas Ramanauskas, Juozas Bulauka, Vincas Valentinas, Jonas Šaukinas, Martynas Žukauskas, Juozas Buja, Vincas Kulikauskas, Jurgis Šokelis, D. Kasmोनienė.

\$3 — Jonas Šimonis, Antanas Žapnickas, Mikas Andriuškevičius, Jonas Stanevičius, Silvestras Balkus, Vladas Bagdzevičius, Juozas Norkūnas, Anufras Velička, Bolys Narinkevičius, Aleksand-

ras Pečiukonis, Kazimieras Drevinskas, Bonifacas Andriušaitis, Petras Saulėnas, Tamas Verseckas.

\$2 — Leonora Sabaliauskienė, Adomas Junevičius, Jonas Zumka, Ignas Diskevičius, Kazimieras Baumila, Andrius Kriaučiūnas, Jonas Buja, Tamas Dirsas, Antanas Azarauskas, Stasys Saulėnas, Vladas Mikša, Juozas Sadauskas, Jurgis Baumila, Hipolitas Tubinis, Juozas Karsokas, Kazimieras Siedlickas, Ignas Aleksa, Petras Kavaliauskas, Simas Matkevičius, Jokūbas Buja, Motiejus Jankevičius, Jonas Tamašauskas, Juozas Milius, Aleksandras Kriaučiūnas, Konstantas Kmielnickas.

\$1 — A. Ondriuškevičius, J. Đulkė, J. Klimas, S. Zakarauskas, S. Sakalauskas, J. Oblačinskas, M. Varanauskienė, J. Varanauskas, M. Tunevičius, P. Blaveckas, A. Božedragis, D. Toreiliūtė, J. Anusevičius, A. Svencionis, J. Kasparavičius, S. Zinkevičius, M. Gumbrevičienė, A. Grigaitis, M. Dirsė, O. Adomavičienė, K. Stadalninkienė, S. Tireila, J. Kučinskas, J. Steponavičius, M. Grenda, L. Kleintotas, J. Grubickas, P. Halaburda, M. Žemaitis, J. Versiackas, S. Blaževičienė, M. Rudzis, J. Perednia, M. Šiukšta, T. Mužukauskienė, J. Karsokas, S. Buja, J. Vyšniauskas, A. Blažonis, V. Milius, J. Grigas, A. Grenda, A. Barysas, J. Didika, J. Narinkevičius, M. Lebednikienė, I. Ramnauskas, M. Semita, K. Velička, A. Dubinskas, U. Banuškevičienė, V. Baumila, A. Biekša, G. Jonys, V. Velička, E. Fitzpatrick, V. Stanulionis, S. Kučinskas, A. Beištoras, J. Žebrys, J. Sadauskas, S. Jurevičius, J. Balevičius.

Kolegijos vajuos metu aukoję šie asmenys:

L. P. B. \$100 — p-lė Margreta Grybaitė.

\$50 — Aleksandras Dirsė; žadėjo \$50 — Aleksandras ir Ieva Patembergai.

\$25 — L. D. S. 8 kuopa.

\$10 — A. Vaisiauskas.

\$5 — Aleksandras Dirsė, Jurgis Mokevičius, Matas Norbutas.

\$4 — Jonas Malinauskas.

\$3.25 — Petras Valentukevičius — “Dienos Uždarbį.”

\$3 — Marijona Sundukienė, Ona Smilgienė, Viktoras Četkauskas, Antanas Zaveckas, Ieva Ajauskienė, Aleksandra Kupovidienė, Ieva Patembergienė, A. Lenkauskienė, Julija Dambrauskienė, Kazimieras Bakaveckas, J. Puzinas, Kazimieras Paulauskas, V. Žekevičius, S. Bugnaitis, Vladas Jakas.

\$1 — P. Vilkenė, V. Janeliūnas, J. Mackevičius, S. Paliukas, I. Sutkus, A. Vincūnas.

50c. — B. Jakutis.

Šv. Onos Dr-ja, Worcester, Mass. \$25.00

Blaivininkų kp., Worcester, Mass. \$25.00

Vincas Grudzinskas, Boston, Mass.

(pasizadėjo likti anžinu nariu) \$5.00

Vengras, Boston, Mass. \$5.00

J. Mankus, Worcester, Mass. .. \$3.00

Kardokienė, Worcester, Mass. .. \$1.00

Jon. Karčiauskas Chicago, Ill. .. 3.00

Ona Praninskienė Chicago, Ill. .. 3.00

Mar. Bastienė Jurbarkas, Lietuva 3.00

Petron. Labiskas Hartford, Conn. 5.00

Kar. Medelienė Westville, Conn. .. 5.00

Kazimiera Burketienė 3.00

E. Vilutis Maspeth, N. Y. 3.00

Ign. Noreika Chicago, Ill. 4.00

Mart. Česnavičius Chicago, Ill. .. 3.00

Ag. ir P. Giedraičiai Chicago, Ill. 100.00

K. Westfielda S. Boston, Mass. .. 15.00

Salom. Birzetienė Woodhaven L. I.,

N. Y. 3.00

V. Higgins Pittston, Pa. 2.00

Olberkas Chicago, Ill. 3.00

A. Kunevičienė Clinton, Iowa .. 3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Amerikos Lietuvių Žinios.

AMSTERDAM, N. Y. 16 vasario dieną amsterdamičiai apvaikščiojo iškilmingai. Padėkoti Dievui už atgavimą Lietuvos nepriklausomybės atlaikyta suma ir po sumos suplikacija. Per sumą Šv. Cecilijos choras giedojo "Maldą už Tėvynę."

Vakaras parap. svetainėje. Iškilmės prasidėjo 7:20 min. Vakarą atidarė didžiai gerbiamas vietinis klebonas kun. Juozas Židanavičius. Padaręs trumpą paaiškinimą, vakarui vesti paprašė p. Ant. Lukšį.

Po prakalbų Šv. Cecilijos choras, atgiedojo Amerikos ir Lietuvos himnus, išpildė dar 3 ar 4 pritaikintas švente dainas. Savo užduoti, kaip bažnyčioje per sumą, taip ir svetainėje, atliko puikiai. Matomai, choro vedėjas p. B. Velička nesigailėjo triūso.

Vaidinimas. Muzikalei programai ir deklamacijoms pasibaigus atvaidinta "Gudrus Apgavikas" Seirijų Juozo parašytas. Siužetas paimtas iš tikrai įvykusio Lietuvoje atsitikimo. Tai penkių aktų tragi-komedija.

Kadaangi veikalo turinys labai juokingas ir lošėjai savo roles gerai atliko, todėl svetainė net užė nuo nuolatinio juoko, tik patį užbaiga traginga — baigiasi nušovimu apgaviko, kurio, dėl jo biau-raus apšėjimo, niekas nesigaili.

Nežiūrint, kad programos tęsėsi beveik iki vienuoliktai, publika lošimu ant tiek buvo sužavėta, kad, pasibaigus lošimui, rodėsi lyg nenoromis sujudo apleisti svetainę.

Programą vakarui paruošė ir prie jo įvykdinimo daug pasidarbavo Ona Židanavičiūtė, Ap. Staniulienė, Jenionienė, J. Kazala ir kiti.

T. B.

CHICAGO, Ill. Prieškalėdiniai "Draugo" ir Peoples Furniture Co. koncertai

per radio paliko plačiojoje lietuvių visuomenėje neišdildomo įspūdžio. Jiems užsibaigus, buvo nuolat klausama, ar bus jie atnaujinti ir prašyta, kad atnaujinimą neatidėlioti.

"Draugo" leidėjai ir Peoples Furniture Co. atsižvelgė į visuomenės norus ir sutarė surasti tinkamą stotį ir džiuginti klausytojus gražiomis lietuviškomis melodijomis.

Antras visuomenės pageidavimas tai buvo tas, kad koncertai tęstusi ištisą valandą, o ne pusę valandos.

Šisai dvejetainis visuomenės noras tapo patenkintas ir kovo 3 d., iš stoties WHFC pasiliejo į erdves lietuvių melodijos.

Pirmutinį programą išpildyti gavo tos kolonijos dainininkai, kurie yra "Draugo" kaimynai, t. y. westsidiečiai. Ir jiems pavyko tą atlikti geriau, negu iš jų tikėtasi.

Programa pirmai valandai buvo sudaryta tokia plati, kad nespėta visa ištisai išpildyti. Prisiėjo apleisti net šeši numerai, kuriuose buvo mišrus choras, vyrų choras, merginų kvartetas ir solo. Gražiausios dainos prisiėjo apleisti, nes laiko trūko.

West Side Aušros Vartų parapijos choras, muziko p. Brazaičio pastangomis šauniai pasirodė.

DETROIT, MICH. Vasario 16 d. L. Vyčių 102 kp. iškilmingai paminėjo Lietuvos 12 metų nepriklausomybės sukaktuves. Lietuvių svetainė buvo pilnutėlė publikos. Kalbėtojai kun. Ig. Boreišis, Dr. J. P. Siurbis ir adv. J. P. Uvikas patiekė gražių minčių. L. Vyčių mišrus ir merginų chorai, padainavo gražių liaudies dainelių. "Laisva Lietuva" vaizdelis buvo įspūdingiausias.

L.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Ar Dievas viską gali padaryti ir nuveikti be žmogaus pagalbos ir be žmogystės? J. N.

ATSAKYMAS. Kalbėdami "Apaštalų Sudėjimą," sakome: "Tikiu į Dievą Tėvą Visagalį..." Ši tikėjimo tiesa rodo mums, kad Dievas viską gali padaryti, kas nepriešinga Jo dieviškai prigimčiai ir Jo Apveizdos sutvarkymui.

Dievas sutvėrė pasaulį be žmogaus pagalbos ir be žmogystės. Jis sutvėrė ir pirmuosius žmones be jų pagalbos.

Šv. Raštas sako, kad Dievas, sutvėręs pirmuosius žmones, sustojo toliau tvėręs — atsilsėjo. Tai padarė ne dėl to, kad Jam jau būtų pritrūkę visagalybės, bet dėl to, kad visagalinti išmintis surėdė, kad pasaulis ir sutvėrimai išsilaikytų ir daugintųsi sulyg surėdymo Dievo Apveizdos duoto.

Ta pati Dievo Apveizda surėdė, kad nusikalte žmonės būtų išgelbėti tam tikro pramatyto Dievo—žmogaus.

Dievo visagalybė galėjo rasti ir kitų būdų žmonijai atpirkti, bet ar mūsų dalykas reikalauti iš Dievo atskaitos, kodėl Jis tų būdų nepavartojo?

Dievas davė žmogui savo panašumą, tai yra, sielą, apdovanotą protu, išmintimi ir liuosa valia. Jis davė žmogui užtektinai sielos ir kūno jėgų, kad jis atsiektų amžinąją laimę. Bet vienas nedarė prievartos žmogui, neneigė jo liuosos valios ir palieka jam laisvę pelnytis išganymą.

Dėl to sakoma "sutvėrė Dievas žmogų be žmogaus, bet neišgano žmogaus be žmogaus."

Dievo išmintis taip surėdė, kad pats žmogus naudotųsi Dievo malonėmis ir pelnytų išganymą.

KLAUSIMAS. Ar Kristus pasiskaitė Dievu dėl to, kad darė stebuklus ir kan-

čias kentėjo, ar kitokių būdu Jis yra tikras Dievas? J. N.

ATSAKYMAS. Ne stebuklai ką nors daro Dievu, bet Dievas daro stebuklus ir niekas kitas be Dievo pagalbos jokio stebuklo negali padaryti. Taigi ir Kristų ne stebuklai padarė Dievu, bet Jis darė stebuklus dėl to, kad buvo Dievas.

Apreikštasis Dievo mokslas, į kurį mes tikime, mums pasako, kad Dievo yra Trys Asmenys ir kiekvienas Asmuo yra tas pats vienas, tikrasis Dievas.

Antrasis Dievo Asmuo, Dievo Sūnus, tikras Dievas, priėmė žmogiškąją prigimtį — visą, pilną, išskyrus žmogišką asmenį. Dievo Sūnus, tapęs žmogus, nešiojo vardą Jėzus Kristus. Jėzų Kristų—žmogų padarė Dievu Dievo Sūnaus Asmuo, kuris jame viename Dievo asmenyje sujungė žmogiškąją ir dieviškąją prigimtį.

KLAUSIMAS. Kristus, būdamas tikras Dievas ir tikras žmogus, mirė ant Kryžiaus, tai kokių būdu Dievas pasilieka amžinas ir nemirštantis? J. N.

ATSAKYMAS. Labai paprastai. Žiūrėk, žmogus susideda iš kūno ir sielos. Mes sakome, kad mirė žmogus Petras, Jonas, Marijona ir t.t., bet žinome, kad jo siela nemirė. Ji pasiliko gyventi kitame gyvenime.

Jėzuje Kristuje buvo ne tik pilna žmogiškoji prigintis, tai yra, kūnas ir siela, bet Jame buvo ir dieviškoji prigintis ir visa tai jungėsi, vienijosi viename Dievo Sūnaus, tikrojo Dievo, asmenyje. Tas pats vienas asmuo, vadinasi, buvo ir Jėzus Kristus žmogus ir Dievo Sūnus. Taigi, paprastai kalbant, sakoma, kad mirė Jėzus Kristus ir mirė Dievas.

Taip galima išsireikšti, bet ištikrųjų žinome, kad kaip nemiršta žmogaus siela, taip dar labiau nemiršta dievystė, kuri yra amžina.